

HLÁŠKY A VÝROKY

2006 **1PA – 80A** 2014

PIL	Mgr. Jana Pilušová	str. 29	Český jazyk a literatura	1PA	2SA	3TA	4KA				
NOV	Mgr. Vlasta Novotná	str. 2	Český jazyk a literatura					5QA	6XA		
SIP	Mgr. Radek Šipula	str. 9	Český jazyk a literatura							7EA	80A
MAH	Mgr. Hana Máčalová		Čtenářská a jazyková gramotnost								80A
KAR	Mgr. Zdeňka Karberová		Anglický jazyk *A	1PA	2SA						
JAN	Mgr. Markéta Janečková	str. 11	Anglický jazyk *A			3TA	4KA	5QA	6XA	7EA	80A
TRA	Mgr. Jiřina Trampotová		Anglický jazyk *B	1PA	2SA						
BLA	Mgr. Pavla Blahušová	str. 11	Anglický jazyk *B			3TA	4KA	5QA	6XA	7EA	80A
HEC	Mgr. Petra Hečková (Illíková)		Francouzský jazyk				4KA	5QA			
STE	Stettler Aurélie		Francouzský jazyk						6XA	7EA	80A
VOL	Mgr. Iva Volaříková		Francouzský jazyk							7EA	80A
JAK	Mgr. Lucie Janků		Německý jazyk *A				4KA	5QA	6XA		
ZEH	Mgr. Helena Zelíková		Německý jazyk *B				4KA	5QA	6XA	7EA	80A
ENG	Dipl.päd. Engelmann Walpurga		Německý jazyk *A *B						6XA	7EA	80A
JUG	Zdenka Jugasová	str. 12	Španělský jazyk				4KA	5QA	6XA		
ROI	Mgr. Ivana Ročková (Skyvová)	str. 29	Španělský jazyk							7EA	
MAT	Mgr. Hana Martinková		Španělský jazyk							7EA	80A
STA	Ing. Jana Starobová	str. 13	Občanská výchova, SpVe	1PA	2SA	3TA	4KA		6XA		
SRN	Mgr. Zdeněk Srna	str. 14	Společenské vědy					5QA		7EA	
JUR	Ing. Miroslav Jurásek	str. 29	Dějepis	1PA							
FLI	Mgr. Miroslav Flieger	str. 15	Dějepis		2SA	3TA	4KA	5QA	6XA	7EA	
DUD	Mgr. Šárka Dudíková		Zeměpis	1PA	2SA	3TA	4KA				
DIS	RNDr. Tomáš Danielis	str. 17	Zeměpis					5QA	6XA	7EA	
VRB	Mgr. Veronika Vrbová		Matematika, Hudební výchova	1PA	2SA	3TA	4KA				
POM	RNDr. Eva Pomykalová	str. 22	Matematika					5QA	6XA	7EA	80A
CHA	Mgr. Petra Chaloupková		Fyzika	1PA	2SA	3TA					
DLO	Mgr. Pavel Dlouhý	str. 23	Fyzika, Finanční gramotnost				4KA	5QA	6XA	7EA	80A
SIM	Mgr. Pavel Simkovič		Matematická gramotnost								80A
PAN	Mgr. Daniela Pančochová		Chemie, Biologie	1PA	2SA	3TA					
SIR	Mgr. Blanka Šimrová (Cupáková)		Chemie				4KA	5QA			
HAB	Mgr. Aleš Hába	str. 27	Chemie					5QA			
JER	Mgr. Kateřina Jeřábková	str. 28	Chemie						6XA	7EA	
SYK	Mgr. Marie Sýkorová	str. 27	Biologie				4KA	5QA	6XA	7EA	
SMR	Ing. Miroslava Smržová		Informatika			3TA					
POS	Mgr. Marie Pospíšilová		Informatika				4KA				
ULE	RNDr. Jana Úlehlová	str. 29	Informatika			3TA	4KA	5QA	6XA	7EA	
KOR	Mgr., Mgr. Lubomír Kovařík	str. 29	Hudební výchova *A	1PA				5QA	6XA		
CRN	Mgr. Miroslav Černý		Výtvarná výchova *A	1PA	2SA	3TA	4KA	5QA	6XA		
HRV	Mgr. Vlastimil Hrbáček		Výtvarná výchova *A						6XA		
POP	Mgr. Pavel Postava		Tělesná výchova *h	1PA	2SA	3TA	4KA	5QA	6XA	7EA	80A
FAL	Mgr. Miluše Faldíková		Tělesná výchova *d	1PA							
MAJ	Mgr. Jana Marcaníková ml.		Tělesná výchova *d		2SA	3TA	4KA	5QA			
MAR	Mgr. Jana Marcaníková		Tělesná výchova *d						6XA	7EA	80A

NOV: „Mirku, na vás se mračím, ale teď nevím, jestli kvůli kompozici, nebo čtenářskému deníku.“

NOV: „No, Rudolfe... nebo jaké je vaše křestní jméno?“

Martin Rudolf: „Martin.“

NOV: „No to je teda strašné jméno.“

NOV: „Když si skopnu palec, také neříkám: ‚Ouvej, ouvej toto bolí‘.“

NOV: „Já když jsem toho chlapa viděla tak jsem si řekla: ‚Ty kreténe‘... ale pozor! ‚kretén‘ není vulgarismus, to je odborné pojmenování...“

NOV: „Povězte mi něco o průběhu nějaké metal party. Byla jste na ní někdy?“

Verča: „No, já jsem pravidelným návštěvníkem těchto akcí.“

NOV: „Aha... A tohle je váš kostým z metal party? Jak to tam probíhá? Tancuje se tam?... Do rytmu metalové hudby?“

(hodnocení slohových prací)

NOV: „Ještě se mi nestalo, aby mi telefon vyhodil pojistky. Jo pračka, ta mi vyhazovala pojistky pořád. 4krát jsem tam nahoře smetákem zapínala pojistky. A pak jsem jí řekla: ‚Skončilas!‘ Jela jsem do Datartu a koupila novou...“

(hodnocení slohových prací)

NOV: „Petře, mohu vás citovat?“

Petr: „Ne.“

NOV: „Ale joo, ať je sranda...“

NOV: „No, to je ten pán, který donedávna visel tady na nástěnce.“

NOV: „To vám budou lidi říkat: ‚Jó, tys maturoval na výběrovém gymnáziu! Hmm, ty musíš být ale nabušený.‘“

(Pepa napsal škaredé „t“)

NOV: „Co je to za t? To je t?!?!? A teď si vezměte, že těm prvňáčkům to písmo ještě zjednodušili. Za chvíli už budeme kreslit jen mamuty v jeskyních.“

NOV: „Podejte mi, prosím, jeho sešit... pokud teda něco takového existuje?!“

NOV: „Pošlu vám tuhle knížku. Ale pozor, je už hodně rozjetá... a pak ještě tuto, ta taky hodně pamatuje... no, teď se mi rozjela teda fest...“

NOV: „...Ale to ať posoudí náš milý, kultivovaný, laskavý, vstřícný ministr školství... ...který říká ‚bysme‘!!!“

NOV: „Jakube, pravopis není vaše silná stránka, ale kladme si otázku, co v češtině je vaše silná stránka? Snad možná recitace.“

Žák mající aktuality: „Tato kniha Vás asi nezaujme, paní profesorko, je spíš pro mé spolužáky, protože někteří jsou rockeři a metalisti.“

NOV: „Co vy víte, třeba jsem metalistka.“

NOV: „Můžete se samozřejmě zeptat maminky, sestřičky, která je dobrá na pravopis. Taky se můžete zeptat mě, ale já vám to stejně neřeknu.“

NOV: „Jak byste oslovil kamaráda? No jak vás tak na chodbě poslouchám tak asi ‚TY VOLE‘.“

Soukal: „Ale paní profesorko, kohoutek na zahradě nějak nepřipomíná kohoutek v koupelně, ne?“

NOV: „No to asi ne když máte pákovou baterii.“

(píšeme písemku)

Mikši: „Paní profesorko, mohl bych se zeptat na otázku 14?“

NOV: „No, dobře... Co je to aluze? To kdybyste věděl, co?“

NOV: „‚Bysme‘ nikdy! Když to používá náš pan ministr školství, budiž. Ale student výběrového gymnázia? V žádném případě.“

NOV: „No, zkrátka, byla jsem na toho pána jedovatá. To já umím.“

NOV: „Minulý týden jsem přisedala u maturit. No, 43krát ,vlastně‘ u jednoho studenta!“

NOV: „Já se na vás přijdu k maturitě podívat, pokud budu žít, a opovažte se mi tam říkat ,vlastně‘.“

NOV: „Petře, jmenujte nějakého řeckého tragéda.“

Petr: „Horatius.“

NOV: „No, ale tak v tom případě jste tragéd vy Petře.“

NOV: „Ještě že ty vaše kulturní deníky nemusím tahat domů a ohýbat se při tom jako smuteční vrba.“

(nad Zajdovým kulturním deníkem)

NOV: „Evžen Oněgin... přečteno. Hodnocení: Z pěti možných kulatých... oblých tvarů jste dal čtyři, aniž byste to četl.“

(Zajda u zkoušení)

NOV: „Ježiš, to je práce, jak v havírně, z vás něco vydolovat!“

(nad klasifikačním archem)

NOV: „Kdo ještě nebyl vyzkoušen? Jedna, dva... Tolik lidí? Ne, to nejste vy. To je 3A.“

NOV: „Souhlasíte se mnou?“

Třída: „Hmm...“

NOV: „Ono vám ani nic jiného nezbyvá.“

(poté, co se pracnou analýzou ukázalo, že Mikši již zkoušen byl a času do konce hodiny zbývá zoufale málo na to, aby byli zkoušeni ostatní)

NOV: „Vy jste mi dnes vyloženě utekli z lopaty.“

NOV: „No Josefe, nejprve jdete na WC a pak se tady naprosto neomaleně protahujete. Viděl jste snad někdy, že bych se já taky protahovala?“

Mikši: „Ne, ale nevyčítal bych vám to.“

NOV: „Tak já si vám to dovolím vyčítat!“

NOV: „Jestli zjistím, že je tu někdo, kdo nepsal písemku a stydí se přiznat, protože ví, že by byl zkoušen, tak mě to maximálně naštve. A pomsta bude sladká...“

NOV: „Jindro, vy musíte být jako ta oliva: DRCEN, abyste podával dobré výsledky.“

NOV: „Takže budeme si pamatovat: zhlédnout se ,zet‘ se používá ve významu vidět film nebo divadelní představení, kdežto shlédnout s ,es‘ znamená podívat se shora dolů. Je to jasné?“

Soukal se ovšem jen tak nevzdává: „A co když sedím v divadle na balkóně a sleduju představení shora?“

NOV: „Co je příčinou variability lidové tvorby?“

Žák: „Předávala se z úst do úst.“

(hodnocení písemných prací)

NOV: „Podle vaší spolužačky Adély nenapsal Hus Knížky o svatokupectví, ale o zlatokupectví.“

(rada do života)

NOV: „Pamatujte si, že usmívat se můžete jen v určitých situacích.“

(valašská věta dovtípení se)

NOV: „Aha, s máčků...“

(VJR – všestranný jazykový rozbor)

NOV: „Tak, Romane, utvořte duchaplnou větu s druhým tvarem přechodníku minulého slovesa zastavit.“

Roman: „I přes velkou námahu Kristýna zastavivši vlak...“

(Roman se snaží zmírnit rozčílení paní profesorky upřímným úsměvem)

NOV: „Neusmívejte se na mě. Je to zbytečné.“

NOV: „Deux ex machina. Čte se to *deux ex machina* s ,CHÁ‘, žádná mašina!“

Soukal: „Pan Lem... “

NOV: „Jak pan? Stanislav. Snad má i křestní jméno, ne?“

Soukal: „Tak pan Stanislav Lem.“

NOV: „Ne! Žádné „pan“. Stačí Stanislav Lem.“

Soukal: „Tak Stanislav... “

NOV: „... Lem.“

(rozbor slohových prací)

NOV: „Honzo, vy jste napsal, že nosíte trička svých oblíbených sportovců. To je ale blbost. Vezměte si, kdybyste napsal, že nosíte trička svých oblíbených profesorů. Svlékl byste pana Švarce? Nebo pana Zdráhala? Jsi můj oblíbený profesor, dej sem tričko!“

(kulturní aktuality)

Magda: „Kniha Čáp a kondor... “

NOV: „Jak? Jak se ta kniha jmenuje?“

Magda: „Čáp a kondor.“

NOV: „No tak to musíte líp vyslovovat. Ono to totiž znělo jako Čáp a kondom. ,Er‘ je tam!“

NOV: „Víte, na jaký nástroj hraje ta žena? No? Hanka vám to tam nenápadně naznačuje.“ *(Hanka naznačuje hru na harmoniku)*

Magda: „Na housle.“

NOV: „Na housle? Hanko, špatně naznačujete!“

Magda: „Také můžete zajít do divadla, kde bude klevetivá střeva.“

(Magda se aktuality naučila nazpaměť. Paní profesorka jí proto zabavila papír a četla si to, co Magda říká.)

Magda: „Představení můžete navštívit ve středu nebo... “

NOV: „Či! Máte tady ,či‘! Magdaleno, doslova a do písmene!“

NOV: „Natalie, vy jste dostala pětku, stydíte se?“

Natálka: „Strašně.“

NOV: „My teď budeme mít sraz maturantů po několika letech... “

Ád'a: „Po 20ti?“

NOV: „Ne Adélo... Po 50ti.“

NOV: „Josefe, kde vy máte učebnici?“

Mikši: „V aktovce.“ *(Mikši vytáhne "učebnici")*

NOV: „Jo tohle je vaše učebnice? Začíná na straně 18 a končí Českou prózou 19. století. O vnitřku nemluvě. Zbytek máte kde? Byla moc těžká, tak jste si ji odlehčil, že? No mě se sice taky rozpadá, ale já ji na rozdíl od vás používám.“

NOV: „Prosím, napište si větu... napište si větu, a já se podívám, Josefe, kam si píšeme větu... a je to chemie!“

NOV: „Byla jsem na tom našem setkání po 50ti letech. Bylo to skvělé, až na to že jich bylo už asi 10 mrtvých.“

NOV: „Věta není vázaná! Vázat si můžete mašli na krk... nebo teda radši do vlasů.“

NOV: „No Martine? Takhle přede mnou nasávat? Ne že bych neměla žízeň, ale já to ze slušnosti vydržím. Víte, jak to vypadá?“

Martin, nabízeje svou flašku, v klidu odvětí: „Chcete se napít?“

(NOV si sedne do 2. lavice vedle Mikših místo Dana majícího referát. V průběhu referátu se nakloní k Mikšimu...)

NOV: „Taky jste tak zmatený?“

(o zdobnělinách)

NOV: „Máte rád svou starší sestru?“

Zajíc: „No, jo.“

NOV: „A řekl byste jí ,sestřičko‘?“

Zajíc: „Ne.“

(o žákovských průkazech)

NOV: „Ty známky si do těch průkazů psát budete! Co když tohle (klepe na PC) nějak spadne a tohle (mává archem) ztratím!? Nebo poliju kyselinou třeba?“

NOV: „Máte studijní průkaz?“

Kuba: „Nemám. Jemu se stala taková malá nehoda.“

NOV: „Copak, ztratil jste jej?“

Kuba: „Ne.“

NOV: „Polil jste ho pivem?“

NOV: „Víte, kolik matek se v dnešní době zřekne svého dítěte a strčí ho do domova důchodců?“

NOV: „Ta recitační soutěž by měla být v plánu školy. A pokud to není v plánu školy, tak JÁ mám v plánu...“

(při citaci ze slohové práce)

NOV: „Kopečku! Co je to za věta? ‚Dveře pro vás budou otevřeny!‘ To je strašně familiérní, jako bych řekla: ‚Tož přijďte, dostanete napít, chleba, víno, slivovicu...‘“

NOV: „Květo, utvořte větu s přístavkem o někom tady ze třídy.“

Květa: „Martin Rudolf, můj drahý spolužák, mi ochotně půjčil fixu na tabuli.“

NOV: „No, asi stejně ochotně, jako nám dnes v trolejbusu uvolnil místo. Tento chlapec má tedy samé klady, zdá se.“

(při citaci ze slohové práce)

NOV: „Jmenuji se Martin Rudolf a jsem studentem gymnázia ve Zlíně.‘ No představte si, Martine, že by to pak pan předseda někde uveřejnil a ani by nebylo poznat, ze kterého gymnázia ve Zlíně jste. No to by bylo velmi tristní!“

NOV: „Co jste říkal Jane?“

Honza: „No, jenom že by si mohl Kuba vzít k maturitě kroj.“

NOV: „No, jasně, a vy třeba basketbalový dres, že? To by pak vypadalo.“

NOV: „Četla jste tu knížku vůbec?“

Hana: „Ano, četla.“

NOV: „A to, že ta dívka porodila dítě, vám uniklo? Taková maličkůstka?“

(paní profesorce vadí, že pořád neumíme větný rozbor)

NOV: „Tohle jsme minulý rok dělali pořád! Každý den... nebo tak každý den ne, to byste z toho asi umřeli, ale každý týden!“

(po asi desetiminutovém výkladu o správném používání koncovek)

NOV: „Celá definice...“

NOV: „Připomínám, že si kdykoli můžeme napsat tu neavizovanou písemku.“

NOV: „Příští týden přijdou rodiče. No nevím, Josefe, jestli je potěším.“

Mikši: „To já taky ne.“

NOV: „No, to vy si můžete být přímo jist, že je nepotěším.“

(zapisování absence; asi 10 lidí chybí – okresní kolo v Piškvorkách)

NOV: „Soukal je taky na Piškvorkách?“

třída: „Ano.“

NOV: „No já mu urvu hlavu.“

NOV: „Smrža není na Piškvorkách? No to je tragedie.“

(po gratulaci týmu dobře se umístivšímu v piškvorkové soutěži)

NOV: „Připomínám, že existuje podobná hra jako Piškvorky, možná trochu náročnější. Jmenuje se Olympiáda v českém jazyce.“

NOV: „Josefe, já mám sice pochopení pro něžné a mladé lásky a zamilované páry, ale ještě mnohem víc, než zamilované studenty, mám ráda zamilované a připravené studenty.“

(v průběhu referátu)

František: „Émile Zola byl zabit ucpaním komínu.“

NOV: „No tak to snad ne... Takhle to říct nemůžete. To byste mohl rovnou říct, že byl zabit ucpaným komínem.“

(Adéla přišla pozdě)

Adéla: Dobrý den, já se omlouvám, já jsem zaspala.

NOV: „Dobře, no, to se může stát, že Josefe?“

(rozbor písemek)

NOV: „Petře, to co jste tady napsal, to neberu. Kde sedíte?“

Petr: „Tady jsem.“

NOV: „To taky neberu.“

NOV: „Jo tak vy jste si spletl sešit!? Možná kdybyste si tady napsal ‚Český jazyk a literatura‘, tak byste si to nespletl.“

NOV: „Honzo, ještě váš studijní průkaz.“

Smrža: „Eee...“

NOV: „Eee, eee, ooo, uuu...“

NOV: „Natálie, co jste dostala posledně z Aktualit?“

Natálka: „Pěknou dvojku.“

(předvánoční hodina)

NOV: „Moje neteř dělává na Vánoce rybí polévku. No,... já ji sice sním...“

NOV: „To já, když jsem byla pubertáčka, tak jsem obírala ten vánoční stromeček. Vždycky jsem ten bonbon rozbalila, snědla a zase ten papír hezky zabalila, aby to vypadalo pěkně na tom stromečku.“

NOV: „Vy jedete na operu? A kam jedete na operu?“

Roman: „Noo jedu, no. Do Staváče.“

NOV: „Jo do Staváče? Jako do Staváče podle vzoru do Mekáče?“

NOV: „Jo slohovku jste napsala, ale nechala jste ji doma. Takže kdybych vám řekla, že bude u mě doma ve schránce ve 4 odpoledne, tak nebude problém, že?“

Kája: „Noo... ne.“

NOV: „No to víte, ještě budu lítat nahoru dolů.“

Mikši: „Je to muž, který je posedlý ženami...“

NOV: „No, tak. Pikolík, který lítal na nádraží kolem vlaku a řval: ‚horké párky, chlazené pivo!‘“

NOV: „Mimochodem, Smržo, román, který napsal Zola, se nejmenuje Nána, ale Nana.“

NOV: „No jaký byl? Takové slovo s podobným významem jako třeba ‚přízemní‘. Řeknete ho vy, ať to nemusím říkat já. No! Za... za...“

Adam: „Zaprděný.“

NOV: „Ano! Ale řekl jste to vy, ne já.“

NOV: „Já vám nechci tvrdit, že bez větného rozboru se nedá žít. Dá. A poměrně dobře.“

NOV: „To vám teda řeknu. To je velké dobrodružství vykládat sextánům rozbor věty. Ale mě to baví docela.“

(při písemce)

NOV: „Uvedte nějaké přídavné jméno a vystupňujte jej. Chci po vás jen 1., 2. a 3. stupeň.“

(NOV dala Soukalovi klíč od kabinetu a poprosila ho, aby přinesl složku 6XA. Po pár minutách se vrací s prázdnou.)

NOV: „Nenašel jste ji?“

Soukal: „No, mně se hlavně nepodařilo otevřít dveře.“

NOV: „No já myslím, že tradicí je, že májku staví mladí kluci, ne holky. Jak je to u vás Honzo? Vy žijete na vesnici.“

Honza: „U nás se staví májka před hospodou.“

(Do hodiny ČJ přišla nejdřív na návštěvu naše bývalá třídní profesorka paní Vrbová (nyní Novotná) ukázat se se svým malým Toníčkem. Ale také se k ní přimotala paní Zelíková. NOV přišla až po chvíli.)

NOV uviděla Zelíkovou: „Ale ty tady nejsi důležitá, běž.“ (vytlačila ji z učebny)

NOV: „Já jsem se poprvé k moři dostala až v dospělosti. A to byl tenkrát tak silný zážitek, že jsem i složila nějaké verše. Vy jste určitě byli u moře už jako malí, ale to pro vás bylo jen ‚mocvody‘.“

(Mikši se vrátil z WC)

NOV: „Josefe, ta vaše slohová práce tady neleží proto, že bych vás vybrala do té soutěže, ale abyste se podíval, kolik tam máte chyb.“

NOV: „To nebylo ani za 5! Píšu pět v kroužku!“

(jedovatá rostlina)

NOV: „Tato rostlina je otravná.“

NOV: „Z písemky nikdo nedostal 5, ale je tu spousta 4–, a to je ve skutečnosti 5, co si budeme předstírat.“

NOV: „Josefe, co vy to tam děláte?“

Mikši: „Já hledám studijní průkaz.“

NOV: „No ten asi těžko najdete.“

(Rozbor věty v hodině mluvnice. Zkoušený není schopen vymyslet žádný příklad pomnožného podstatného jména.)

NOV: „Tak co třeba nůžky?! Ty nůžky jako ty ženy, ale když řeknete: ‚Podej mi nůžky‘, tak chcete jedny a ne desatery! Na co by vám byly? Jste snad Střihoruký Edward?!“

(při rozboru diktátu)

NOV: „Kdo měl chybu ve slově ‚stezka‘?“ (přihlásí se Franta) „A jak jste uvažoval, Františku? Samozřejmě špatně...“

NOV: „Josefe, vy jste ve vašem životopise neuvedl žádnou vlastnost. Vás žádná nenapadla? Třeba dochvilnost?“

(nad slohovými pracemi)

NOV: „Můžete mi prosím vás vysvětlit, kdo to jsou ‚zaměstnanci vedení gymnázia‘?“

(rozdávání opravených písemných prací z literatury)

NOV: „Janeček 4–, což je v podstatě 5.“

Roman: „Paní profesorko, já jsem byl indisponován.“

NOV: „A jak, prosím vás? Neuměl jste? No tak to uznávám, to je docela silná indispozice.“

(varování před diktátem)

NOV: „Opovažte se koukat k sousedovi! Každou nakukující hlavu stínám!“

(nad diktáty)

NOV: „Jak jste napsal ‚zedřená‘, Mirku?“

Zajíc: „Já jsem nenapsal ‚zedřená‘. Já jsem napsal ‚zmožená‘!“

(hodnocení Rudíkova výkonu)

NOV: „Za tři, a jste rád, rád, rád!“

(poté, co paní profesorka zaregistrovala, že si Mikši na větný rozbor vybral větu z knihy od Bohumila Hrabala)

NOV: „No to jsem zvědavá, jak si s tou větou poradíte, protože rozebírat Bohumila Hrabala by si netroufl ani Václav Šmilauer, můj učitel syntaxe na vysoké škole!“

(Tom Kopeček u větného rozboru určil slovo ‚Máj‘ ve slovním spojení ‚v almanachu Máj‘ jako přívlastek shodný)

NOV: „„V almanachu‘ – to je jaký pád?“

Tom: „Šestý.“

NOV: „„Máj“?“

Tom: „První.“

NOV: „No vidíte. A je po shodě!“

NOV: „Dokoupil čtyři méně... To jenom tak, z milosti, já totiž nerada dávám pětky.“

(Roman projevil přání vyfotografovat se s paní profesorkou před tabulí se svým větným rozbořem)

NOV: „Kdy ta fota? Až po větě? Ne, to budete takhle maličký!“

(Roman zkoušen z větného rozboru)

NOV: „Podle čeho skloňujeme slovo ‚Robinson‘?“

Roman: „Podle Robinsona.“

NOV: „Uved'te mi na každý druh číslovek příklad.“

Roman: „Základní: jedna, dvě, tři, čtyři, pět, ...“

NOV: „Stačí! Já vím, že umíte do sta!“

(paní profesorka zakopla na chodbě)

NOV: „No vidíte, Petře, málem jsem Vám padla do náruče!“

(na výtku, že ve studentském průkazu nemá zapsány známky, se Smrk vymluvil, že si je tam opisuje doma z internetu)

NOV: „To jsou argumenty! Vy byste mohl před kostnický koncil, všecho byste tam obhájil!“

(nad písemkami z literatury)

NOV: „Chleba: musel se křížovat a nesměl se jíst. Otázka pak je, na co se ten chleba pekl?“

Natálka: „Paní profesorko, já jsem chtěla napsat ‚nesměl se nesníst‘...“

(k Františkovi právě dorecitovavšímu úvod Babičky)

NOV: „No už jsem myslela, že u toho nedodýcháte!“

(nad písemkami z literatury)

NOV: „Tome Kopečku, Kroniku Pickwickova klubu podle Vás napsal Charles... Darwin!“

(paní profesorka si prohlíží Kopcův studentský průkaz)

NOV: „Vy máte ode mě na vysvědčení jedinou trojku?“

Tom: „No, ale zasloužil jsem si ji.“

NOV: „O tom není pochyb!“

(výklad paní profesorky)

NOV: „Matróna je stárnoucí žena, která přibírá na vážnosti i na váze.“

(nad písemkami z literatury)

NOV: „Almanach Máj nebyl ‚sbírka děl‘. To byl soubor textů.“

(příklady pleonasmů)

NOV: „Hlavní metropole, vánoční advent, národní nacionalismus, mladá dívka.“

(paní profesorka o Mikšiho zamilovanosti)

NOV: „Co když mu ta jeho dívka dá vale, láska ošemetná, a jemu zůstanou jen špatné známky?“

(k Hance Švarcové)

NOV: „A kolik berete za hodinu doučování, smím-li se ptát?“

Hanka: „Sto padesát korun.“

NOV: „Sto padesát? Já též! A ještě si připadám drahá! A kterou třídu doučujete?“

Hanka: „Sedmou. Ale ten kluk je na tom hrozně špatně...“

NOV: „... takže na to stačíte.“

(pozdní příchody z důvodu velkého množství čerstvě napadeného sněhu)

Kuba: „Pane profesore, já mám omluvit Romana, on je z daleka a jemu zamrzli psi.“

SIP: „Zamrzli psi? Co to má za psy? To má nějakou letní čivavu? S chlupem dovnitř?“

(po pár minutách někdo klepe)

SIP: „Á já, odmrzli psi.“

SIP: „Koho mám já tady zkoušet když, tu mám... to je nuda tady. To musím ukázat paní Novotné. Ona by byla ráda, jakou mi dala šikovnou třídu. Zkoušení: 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, 1, jedna mínus?? Janeček. Ten vám to pooohnojil.“

SIP: „Ještě si pamatuju, jak si policajti vzali z kámoše a já jsem je potom večer šel asi ,še tšema promilema ošvoboit‘. A když jsem tam došel, tak mi řekli, že už je pustili a ať jdou, nebo zavřou mě.“

(na Dana)

SIP: „Ty nejen že tady budeš mít napsané jméno, ale taky JSEM SLUŽBA!“

SIP: „Dane, řekni mi, když si služba a neplníš své povinnosti, má smysl si tě tady nechávat? No ty pudeš. Jak to, že paní Novotná se svou zkušeností během dvou let nepoznala, že jsi tady úplně zbytečný?“

SIP: „Kde je Hanka? Co děláš tam? Zasedací pořádek je svatý.“

Hanka: „No, já vím, pane profesore, já jsem čekala, až si dopovídáte, že bych se přihlásila a zeptala se...“

SIP: „Jestli můžeš jít tam, kde už jsi, jo? To má logiku, no.“

(po pětiminutovém zapisování do třídní knihy)

SIP: „Takže, kolik nás je? Výborně už to začíná počítat, že! Ten mě fakt baví. No Dane, ale pohni, pohni.“

Dan: „No, tak asi 26, ne?“

SIP: „Výborně, miluju to ,asi‘.“

Dan: „Tak 25.“

SIP: „25 je vás? Tak výborně, teď jsem to zavřel a mám tam 26. Takže teď to musím znovu otevřít. Takže ty jdeš k tabuli. Ty si necháš radit od ní, která používá ,asi‘? Prosím tě, vždyť ona je tam z Biskupic, Ludkovic, Luhačovic... to je stejné. To je jedno úplně. Psát to neumí, počítat to neumí...“

Třída: „26 je nás.“

SIP: „A kolik já jsem říkal?“

Dan: „Však 26.“

SIP: „Dobře, takže nemusím to znovu otevírat?“

Dan: „No ne-e.“

SIP: „No, teďka na mě děláš: ,No ne-e-e! Jako co děláte?‘. Hochu. Máš štěstí, že je před desátou večerní, protože bych ti od plic něco řekl.“

Dan: „No, však to už mi říkáte podruhé.“

SIP: „Jo? Tak hochu po třetí a jdeš. Nebo, ty to neznáš, jak ve fotbale? Kolik karet dostáváš ve fotbale?“

Dan: „Dvě a potom třetí?“

SIP: „Ne-he-he. Ty neznáš fotbal? Tak to je ta třetí, no-o! :D Ty pudeš. Ty si tady marný. Tak mi řekni jediný důvod, proč tady jsi. Exceluješ v nějakém předmětu?“

Dan: „Ne.“

SIP: „Zachraňuješ školu v nějakém sportu? Evidentně ne-e, když ani nevíš, kolik karet se uděluje ve fotbale.“

SIP: „To jsem ještě nevěděl, že zpátky pojedete po vlastní ose v kombinaci autobus, vlak, vrtulník a já nevím co ještě.“

SIP: „Ježiši, čemu nerozumíš na tichu? Zmlkni! Druhá, která pude.“

SIP: „Tak Dane, kolik vás je dneska?“

Dan: „24.“

SIP: „Začíná to být čím dál lepší.“

Dan: „Jo, já piluju.“

SIP: „Piluj, piluj. Já myslím, že v oktávě už to bude dokonalé.“

SIP: „Procházka růžovou sadou.“

SIP: „Já tě praštím.“ *(ukazuje na slovo „zúčastnit“)*

Janča: „Jejdamane.“

SIP: „Jejdamane, no? Rok před maturitou se zúčastňujem s krůžkem“

SIP: „Ve 12 hodin v kostele v Luhačovicích... V té varné konvici? Co tam je?“

SIP: „Takže, doufám, že základní rozdíl mezi zprávou a oznámením chápete. Zpráva je o tom, co bylo a oznámení upozorňuje na něco, co bude.“

Roman: „Pane profesore, mě napadlo parte. Jenomže jsem nevěděl co to je, když ten člověk už umřel, ale teprve bude mít pohřeb.“

Dan: „To máš 2 v jednom.“

SIP: „Romane, v tom oznámení musíš mít třeba i program, nebo v čem se má přijít na ten včelařský ples.“

Mikši: „V takových těch včelařských oblecích.“

SIP: „Ano no, nejlépe s těmi kuklami přes obličej. Každá žena krásná žena. Tančil jsem s nejhezčí ženou v sále. Měla naleštěnou mřížku.“

(Soukal je otočený dozadu a povídá si)

SIP: „Ty ses nám nějak rozjel dneska! Tak se neotáče. Podívej *(nakreslí dvě ,+‘ na tabuli)*, budeš to hypnotizovat a až z těch dvou plus uděláš minus, tak se můžeš otočit, jo? Teď máš práci.“

(po chvíli na Soukala)

SIP: „Tak spust', d'áble. Zprávu chci slyšet.“

Soukal: „Co? Jo tohle. A oznámení? Ne, zprávu.“

SIP: „On si pokecá, než začne. Máš nějaký deficit, ne?“

Soukal: „Dne 19. ledna se uskutečnil 1. ples Filharmonie Bohuslava Martinů v prostorách Kongresového centra ve Zlíně...“

SIP: „Takže se v prostorách Kongresového centra uskutečnil 1. ples Filharmonie Bohuslava Martinů. Úplně špatný slovosled. Přečti to ještě jednou.“

Soukal: „Dne 19. ledna se uskutečnil 1. ples Filharmonie Bohuslava Martinů v prostorách Kongresového centra ve Zlíně.“

SIP: „Tak, a já ti znovu říkám, jak to má být. Toho dne se v prostorách Kongresového centra uskutečnil 1. ples FBM. Díváš se na mě, no prostě máš tam špatný slovosled. Ty se na to podíváš, uděláš ,jojo‘ a já vidím, že nevíš, o čem mluvím.“

Soukal: „Ne, no.“

SIP: „Bude ,kde‘ se uskutečnil a pak ,co‘.“

Soukal: „Takže nemůže být ,co‘ a ,kde‘.“

SIP: „Ale může, ale takhle je to lepší. Nehádej se se mnou!“

Soukal: „... dále mohli zhlédnout taneční vystoupení pražského baletu, nevím teda kterého.“

SIP: „Hm, to je dobrá zpráva. Jako novinář sis dal opravdu záležet. Tak si to sakra vymysli! ,Komorního baletu Pavla Šmoka‘ třeba. Tak si to do pytle vymyslí. Co to je za zprávu: ,vystoupení baletu, teda nevím jakého‘. Dobré, dál.“

Soukal: „... a další čísla v doprovodu orchestru.“

SIP: „A další čísla v doprovodu orchestru? Jak čísla? Prosím vás, co si představíte, když vám někdo řekne: ,Program byl bohatý. Viděli jsme řadu čísel za doprovodu orchestru.““

Mikši: „Loterii.“

SIP: „No jo. Osmička proběhla. Prosím tě, čti dál.“

Soukal: „To je konec.“

SIP: „Ahá, takže nějaké shrnutí? Ne... Takže tys nám oznámil akorát, že se konal ples. Mohli jsme vidět taneční číslo. Pak taneční číslo nevíme koho a řadu dalších čísel. A tím to vlastně končí. Podívejte se na něho. On je jak reklama na zubní pastu vysmátý. Co to je proboha? To tam tak máš? Ukaž. *(čte)* 1. ples FBM v prostorách KUC... Tak já vám to přečtu, jak to tady kolega má. Dne 19. 01., ani nevíme rok, se uskutečnil 1. ples ,FBM‘ v prostorách ,KUC‘. Vyprodané hlediště mohlo zhlédnout slavnostní polonézu, taneční vystoupení, italský pěvecký pár a další čísla za doprovodu orchestru. Tož nesměj se mi do ksichtu.“

SIP: „Tož Miro, ale toto je odfláknuté. Řekl bych, že toto jsi napsal ráno při rozjímání na toaletě. Protože to taky tak vypadá.“

(o nemocenské)

SIP: „To sami poznáte, až budete dospělí. Pak zjistíte, že vám není tak zle. Že kolikrát vás ta hlava až zas tak nebolí. Že ta utržená noha, jak ti ji ten trolejbus srazil, že to je banální zranění a po týdnu se doplazíš.“

SIP: „V druhé třídě jsem hluboké dojmy nezanechal, ale zanechal jsem ty dojmy hodně hluboko.“

SIP: „Jste moje nejoblíbenější oktáva, protože jinou nemám.“

(Dan přišel ze záchodu)

JAN: „Did you check it, Dane?“

(Hanka odevzdává slohovou práci v eurosložce)

JAN: „Hanko, vy to máte v prezervativu, tak to vytáhněte, jo?“

JAN: „Tyto writingy si schovávejte, ukládejte do prezervativu...“

JAN: „Děcka, zopakujte si ty minulé časy, jestli v tom máte bordel.“

JAN: „Honzo, what are you doing under the desk and looking at Kája?“

(při zadávání domácího úkolu)

JAN: „Možná vás více potrápím, protože vidím, že se smějete, jako byste ani nevěděli, co je to workbook.“

(předposlední hodina školního roku)

JAN: „Děcka, mně se už nechce nic začínat...“

Třída: „Nám taky ne.“

(Mikši přemýšlí, jak by se dala přeložit „Burza učebnic“)

Mikši: „New books fair.“

JAN: „Oh, I look fat?! Ok...“

Eva: „The test was full of špeks.“

Mikši: „It was fat.“

JAN: „I look fat? AGAIN!? OK... I know...“

(Honza se baví s Danem)

Honza: „... Takovým se dá prodat všechno...“

JAN: „OK, Honzo, can you say it in English?“

Honza: „Ne!“

JAN: „Everybody, look at the sentence on the board which you can't see at the moment, so Dane move your big head...“

(procvičování transformace vět rozkazovacích do vět přací s použitím ,to wish + would‘)

JAN: „Martine, ,Don't laugh!““

Rudík: „Však já se nesměju!“

BLA: „... taky je dobré si ty slovíčka vyhledat ve slovníku. No, a kýve Kuba, který to v životě nedělal.“

BLA: „Is it ono?“

(někomu vibruje mobil)

BLA: „Who makes himself or herself happy?“

JUG: „Jako děcka! Co se hned vzrušujete, když vás někdo pohoní...?!?“

(má můj sešit)

JUG: „Děcka, zapište si to... ty si to pamatuj.“

JUG: „Tak, a budu vyvolávat i ty co tu nejsou.“

(paní profesorka učí od roku 1969. V roce 2009 byl do učebny JŠ zakoupen počítač)

JUG: „No, doufám, že nebudete chtít učit ve škole. Dostanete blbou třídu a čtyřicet let budete čekat na počítač.“

JUG: „Napište si do sešitu ,SI‘, za to ,plus‘, pod to první ,plus‘ ještě jedno ,plus‘ a k tomu prvnímu si napište ,subkuntiv přítomný‘ a škrtneme si to.“

(5 minut do konce hodiny)

Roman: „Paní profesorko, už skoro zvonilo!“

JUG: „Dcerky, s vaším tatínkem si popovídám.“

holky Švarcovy: „A co jsme udělaly?“

JUG: „Právě, že nic, začněte.“

JUG: „Co to znamená ,mensaje“?“

třída: „Zpráva.“

JUG: „Tož ,mensaje‘, z angličtiny, ,message‘.“

třída: „No zpráva!“

JUG: „Přece poselství.“

(Marek (6XB) zapomněl učebnici)

Marek: „Exkuzimoá, pero me zabudol una libra.“

JUG: „Jelen má rohy? Já myslela, že byt má rohy.“

(paní profesorka se zamyslela)

STA: „Mě už to jednou napadlo, ale odmítla jsem tu myšlenku ještě skoro dřív, než jsem nad tím začala přemýšlet. Ale pak jsem tu myšlenku rozvinula a řekla jsem: „Ne, fakt ne.““

(upozornění na chybu v prezentaci)

třída: „Paní profesorko, máte tam napsanou ‚Hlavu IV‘ 2×.“

STA: „Aha, ano, tak tam místo té druhé má být ‚VI‘.“

Mikši: „Paní profesorko, možná budu působit jako hnidopich, ale nemá tam být místo té ‚Hlavy IV‘ ‚Hlava VI‘?“

(dědické řízení)

Natálka: „Paní profesorko, kdyby mi umřeli oba rodiče... no, dostala bych ten dům???“

(o sousedských sporech)

Verča: „Paní profesorko, není lepší to s tím sousedem řešit v klidu u slivovice, než přes magistrát a tak?“

Mikši: „Jenomže máš sousedy, se kterými to nejde.“

Kuba: „Abstinenty třeba.“

Roman: „Já bych si vás vzal, paní profesorko.“

STA: „No, počkej, teď se teprve budeme bavit o registrovaném partnerství, a já jsem fakt žena.“

STA: „Víte, jaké jsou formy manželství?“

Soukal: „Krátkodobé a dlouhodobé?“

STA: „Ale ne, že pak budete všude vykecávat, že jsme ve Spolácích slavili pololetní prázdniny až do dubna, to bych vás zabila.“

(paní profesorka nám asi minutu říká, co je obsahem článku, který nám nabízí)

STA: „Takže, chce si to někdo přečíst?“

třída: „A o čem to je?“

STA: „VY STE TAKOVÍ IGNORANTI?!!!“

STA: „Chlapi! Když už se cpete, pro což mám pochopení, rostete, tak nemluvte s plnou hubou.“

STA: „K dobrému vychování patří, aby kantorovi bylo umožněno nevidět.“

STA: „Pamatujte si. Všichni se u maturity sejdem. Všichni!“

(k Rudíkovi nepokrytě stolujícímu v hodině)

STA: „Musíš pořád pít, číst a jest? Nejsi v hospodě. Schovej to! Ne, já nejsem závistivá.“

(paní profesorka nám vyprávěla o vzorné studentce Marušce)

STA: „... dávala pozor, byla šikovná, hezká, chytrá, uměla skvěle vařit, nepila, nekouřila, ...“

Dan: „... neexistovala...“

STA: „My učitelé vás sice nemáme nijak ovlivňovat, ale na to já kašlu, protože když je někdo Kalousek, tak to prostě musí všichni vědět!“

STA: „Střední škola se v rámci demokratického systému zvrhla v něco, co by se dalo nazvat kočičí útulek. Kočky si podřimují, nechají se škrabat za ušima, a když se po nich něco chce, pustí se myš – a ony se ani nehnou, přistrčí se miska s granulemi – a to už se jim líbí.“

SRN: Někteří z vás více pracují rukama pod stolem než nad stolem. To může být něco pěkného.

SRN: „Aha, takže chcete říct, že paní profesorka byla ,ve pří‘? Ne ve sporu.“

SRN: „Jednou se může stát, že prezidentem USA bude malá lesbická Čířanečka na invalidním vozíku.“

(nový botanický pojem)

SRN: „Rostliny stromovité struktury.“

SRN: „Rozdělíme se na dvě skoro nestejně poloviny...“

SRN: „Do 25. května 2011 mi zašlete malou drobnou sociologickou sondičku...“

Roman: „Proč to vemenó musí omývat teplou vodou?“

Ád'a: „Aby ti z toho nevylezlo máslo!“

Oblíbené zkratky pana profesora:

- S+Ž = Správné a Žádoucí
- Ž 5QA = Žáci kvinty A
- ŘŠ = Ředitel Školy
- VR = Vaši Rodiče
- VZZ = Vaši Zákonní Zástupci
- VZS = Váš Zdeněk Srna

SRN: „Já nabídnu, že kolegyně nabídla...“

(začátek jedné z mnoha duchaplných varovných vět pana profesora)

SRN: „Upozorňuju ty, které vzrušují toaletní papíry a nevzrušuje je to, co by je vzrušovat mělo...“

(Rudík stojí u plátna a, stejně jako většina třídy, neví, co má dělat. Pan profesor komentuje úsilí některých dobrých duší nenápadně mu napovědět)

SRN: „Radiči nabízejí různé aktivity...“

(napomenutí vyrušujícím spolužákům)

SRN: „Svým počínáním rušíme službu... Nerušíme ji tak, že bychom ji zrušili, ale tím, že služba nemůže patřičným komunikačním kanálem sdělit to, co by ráda.“

(nad sociálními vztahy v sociální skupině)

SRN: „Nabídněme kolegům a kolegyním ježka!“

SRN: „Příčiny neúspěchu: subjektivní příčiny, objektivní příčiny, mechanicko-technické průšvihy.“

SRN: „Druhy překážek stojících v cestě našemu úspěchu: fyzické, psychické, finanční podmínky, počasí, špatné aktivity rodičů, lokální válečný konflikt, roztomilá černá díra...“

SRN: Tato otázka je úplně stupidní, odpověď na ni je debilní a musel ji vymýšlet totální idiot.

SRN: Někteří jedinci si jistě všimli, že se pohybují pouze po trajektoriích mezi zářivkovými tělesy. Těm ocelovým lankům těžko důvěřovat.

FLI: „Jak si všichni pamatujeme, že si to nepamatujeme.“

Roman: „Pane profesore, čím mluvili Egypťani?“

FLI: „Egyptané... eee... pusou.“

(kultura raného středověku)

FLI: „Vidíte nějaký jiný jednotící prvek naší kultury s kulturou španělskou, nebo třeba anglickou?“

Kuba: „No, my pijeme pivo s pěnou.“

FLI: „Je to kousek od Poděbrad, co by kamenem dohodil... asi 3 kilometry.“

FLI: „Kdo jste někdy viděl sušárny ovoce ve skanzenu...“

Kuba: „Já si doma suším švestky v bečce.“

FLI: „Názvy vsí se odvozovaly dle místa, dle jména majitele, nebo taky podle činnosti obyvatel, třeba Psáry, nebo...“

Kuba: „Kouřim.“

(pan profesor nám ukázal, proč má ruku v sádře)

Natálka: „Já jsem to neviděla...“

FLI: „No je to fialové, velké, hnusné a bolí to jak sviňa.“

(domlouvání se na písemku)

Roman: „Odkud kam píšeme?“

FLI: „Zleva doprava obvykle.“

(čtení zápisů v třídní knize)

FLI: „Tak copak jste dneska dělali? Čeština, Karel Hynek Mácha...“

Kája: „Já jsem tady! Já jsem tady, pane profesore!“

FLI: „Hus byl taková kometa, která vyletěla, zazářila... potom naposledy zazářila... a zhasla.“

(na tabuli je nečitelně napsáno ‚Koncil v Kostnici‘)

Kuba: „Aháá, to není kanál v Kostnici!“

FLI: „Romane, z jaké doby máte kostel v Halenkovicích?“

Roman: „Z dávné... nevím.“

FLI: „A není něčím opevněný?“

Roman: „Ne... hřbitovem maximálně.“

(po testu)

FLI: „Otázka byla ‚Napište důvody vítězství Husitů nad lépe vyzbrojenými protivníky‘. Odpověď ‚Měli lepší zbraně‘ neberu!“

FLI: „Dneska jsem si na chodbě připadal jako v uzenářství. Všude samé párečky.“

FLI: „Tak schválně, víte, kdo je autorem postavy Hurvínka?“

Kuba: „Spejbl.“

Roman: „Pane profesore, ale já kdybych měl jít do školy pěšky, tak bych musel vyrazit včera.“

(zkoušení)

FLI: „Co bylo postaveno na počest 27 českých pánů popravených na Staroměstském náměstí?“

Roman: „Orloj.“

(konec zkoušení)

FLI: „Tak Romane, polož Květě doplňující otázku.“

Roman: „Čo robí mačka, keď sa nudí?“

(Soukal u zkoušení)

FLI: „Tome, já vím, že víš, ale potřebuji ti to vysvětlit, abys to věděl správně.“

FLI: „No, začíná to na ‚Ci‘, ‚Ci‘, ‚Ci‘...?“

Soukal: „Křivoklát?“

FLI: „Adélo, prosím tě, nemlat' se do hlavy, nebo budeš úplně tupá.“

FLI: „Tak mi volala paní třídní, pročpak prý tam nemáš známku... Řekl jsem jí, že nejsem filatelista...“

(z výkladu o císaři Zikmundovi)

FLI: „Po všech těch hrůzách bylo potřeba silného panovníka. A narodí se mimino!“

FLI: „Anetko, co to papáš?“ *(Anet se usmívá)* „Jmenuješ se přece Večeřová, ne Obědová! Schovat!“

Verča: „Večerková!“

FLI: „Večeřová, Večerková, to je přece jedno!“

Verča: „Není to jedno!“

FLI: „Klímková, nejmenuješ se ty Rypáčková?“

(poté, co Kuba pracně sesbíral rozdané dějepisné atlasy)

Kuba: „Kam s tím?... Já vím, že to napsal Neruda...“

(na Kyslíčka vyrušujícího při zkoušení)

FLI: „Kubík! Já vidím, že je tě metr krychlový...“

(fáze třicetileté války)

FLI: „Válka česko-falcká, válka dámská, švédská a švédsko-francouzská.“

(na začátku hodiny při zapisování absence)

FLI: „Opravdu tu vidím třicet hlav... i jejich příslušenství k nim...“

FLI: „Co to tam plkáš, Miroslave?“

Mirek: „Nic.“

FLI: „Tak co Tomáš říkal?“

Kopec: „Žvásty.“

FLI: „A stojíš ti za to takové věci dělat?“... „Cos říkal, Josefe?“

Kyslík: „Já jsem říkal, ať mu řekne, že má říct ‚ne‘.“

(na začátku hodiny při zapisování absence)

FLI: „Kde je Andrejka?“

třída: „Nemocná.“

FLI: „Kde je Jozífek?“

třída: „Nemocný.“

FLI: „Kecáte!“

třída: „Jooo...“

(k Romanovi poté, co si nasadil brýle vzhůru nohama a způsobil obecné propuknutí v smích)

FLI: „Romane, vidím, že tu předvádíš pohádku Křemílek a Debílek...“

Roman: „Já předvádím toho Křemílka...“

(Áďa je zkoušena)

FLI: „Tak mi řekni nějaké knížky, které napsal Mácha.“

Áďa: „Máj.“

FLI: „A dál?“

Áďa: „Nevím...“

FLI: „Začíná to na ‚Ci‘... ‚Ci‘...“

Áďa: „Cibule?“

(u zkoušení)

FLI: „Kde leží Waterloo?“

Tom: „?“

FLI: „Leží v takové malé zemi... která má velký význam v rámci Evropské unie... je to samec od brusle to její hlavní město...“

(u zkoušení)

FLI: „Je to taková velká země na východ od nás...“

Tom: „Francie?“

FLI: „Ty jsi jak Kolumbus, člověče!“

Soukal: „Tiso vedl souboj s Vojtěchem Tukem...“

FLI: „On byl Tuka. Takže s Tukou, i když s tukem asi taky vedl souboj.“

RNDr. Tomáš Danielis /DIS/
Zeměpis

DIS: „Nechci vás po Novém roce buzerovat, ale chováte se jako hovada.“

DIS: „Dane, ty si jokér...“

DIS: „Co je to?“

Smrčka: „Mapa.“

DIS: „Kdo to řekl? Výborně Smrku! Máš plus. Jedno velké, nesmazatelné. Ale víš kde? Kolonka – blbec.“

DIS: „Smrku! Celou dobu nic a teď se hlásíš jak podělaný. Další plus do kolonky, blbec.“

DIS: „To je nějaká divná stránka, ani to video nejede.“

my: „Zkuste Play“

DIS: „Díky! Já bych byl bez vás úplně v hajzlu!“

DIS: „To je jedno, ste úplně blbí.“

(zvoní)

DIS: „Běžte... někam.“

DIS: „Smržo, do řiti, už mlč!“

DIS: „Co to tam máte?“

my: „Chemii.“

DIS: „Chemii? Tu trhám ze všeho nejraději! Takové to OH a benzeny...“

DIS: „Kde je ta mapa doprčic? Tady to snad někdo žere nebo co?“

(někdo se hlasitě smál)

DIS: „Jen ji nechte. Kdyby to v sobě zadržela tak to prdne zezadu!“

DIS: „Tady na tom jezeře předváděl Ježíš své kousky.“

DIS: „Tady ten pán, Viktor Kožený, pěkně vyjebal s Českou republikou.“

DIS: „Mám jednoho kámoše, Lad'u – brutálně našlapaný programátor...“

DIS: „Arabský poloostrov... Někteří z vás mi psali Irák a Írán... to je těsně vedle, jo?“

DIS: „Rudolf! Nech toho, nebo ti šlápnu na brýle!“

DIS: „Vydržte. Já si skočím ještě pro Afriku.“

DIS: „Proto se tam v té Africe tak řežou... ale je to baví.“

DIS: „Vyfíčte aspoň o pul metru do řiti, já se tady pak bojím.“

DIS: „Tady je Berlusconi, Sarkozy, Medvědév, Obama, nějaký Číňan... a mezi nima Kaddáfí – to jsou kámoši, co?“

DIS: „Olivový olej je velmi zdravý. Každý den byste měli aspoň lžičku zbagrovat.“

DIS: „Obecně se dá říct, že je to země našlapaná jak zelí.“

DIS: „Jací Etruskové v Americe??? Ti byli v Itálii... Ty si úplný vápenec! Vyved'te ho!“

DIS: „Děcka, dávejte bacha na to globální oteplování. To je stejně jenom politika.“

DIS: „Tam jsou prostě všichni černí, včetně těch co jsou černí... prostě úplně všichni...“

Petr: „Pane profesore, vy v té větě nemáte predikát.“

DIS: „Koho? To je nějaká urážka?“

DIS: „Klidně to řekněte paní Novotné, že nevím co je to predikát a vůbec mi to nevadí.“

DIS: „Jo! Já su dobrý jak chleba s máslem.“

DIS: „Chimborazo, to je něco jako Hudeček. Má sice otevřené oči, ale spí.“

(zadívav se zálibně na stín, jež ve světle dataprojektoru na plátno vrhala jeho hlava, náhle přerušil výklad o vzniku větru)

DIS: „To mám ale pěkný tvar lebky! Na pólech zploštělá.“

DIS: Zeměpisná rovnice: Korejská lidově demokratická republika (KLDŘ) = Absurdistán.

(výklad o úrovni hospodářské vyspělosti státu Izrael)

DIS: „Ti Židi jsou neskutečné bedny na všecko.“

(závěr zeměpisné historky o kondorovi)

DIS: „Až potkáte do protívky kondora, nelekejte se ho, on ví, kam jde.“

(o přestávce)

Smrk: „Pane profesore, pomoc, Mikši mě škrtí.“

DIS: „Mikši přitlač!“

DIS: „Došlo ke spojení obou Němecek.“

Roman: „Winston Čurčil.“

DIS: „Romane! Mám ti vyhodit tu omalovánku?“

třída: „Natiskněte mu tam mapu, pane profesore!“

DIS: „Johoo, to je skvělý nápad!!!“

(začátek hodiny)

DIS: „Zmlkneme, držíme huby, sklapneme a až potom sedneme.“

DIS: „No? Kdo se setkal v Luhačovicích?“

Roman: „Jo! To vím! Ono tam tenkrát přelo a oni museli chodit v bahně.“

DIS: „Ale já se ptám ,kdo‘?“

Roman: „No a setkali se v Jurkovičově domě.“

DIS: „Děcka, že jsem se ptal na něco jiného, ne? Tož ministři zemědělství se tam sešli.“

Roman: „V Jurkovičově domě...“

DIS: „Která paní ve Velké Británii se zasadila o omezení těžby uhlí?“

(chvilka ticha)

Mikši: „Ostřanská?“

DIS: „Když už, tak slečna Ostřanská, ale ta to nebyla.“

(v průběhu výkladu o Evropě)

DIS: „...jednoznačně můžeme říci, že... *(pohled na hodiny)* ... zvoní.“

DIS: „Romčo, musíš se naučit ovládat své smysly... Drž hubu!!!“

DIS: „Co je to Rada EU?“

Hana: „Rada Evropské unie.“

DIS: „Ano! Skvělé Hani! Fakt dobrý.“

DIS: „Teď se zasedalo v Lucemburku a řešili tam ,Řeky‘.“

DIS: „Já blbec jsem si ten facebook založil kvůli bráchovi a teď tam mám asi 80 žádostí o to...“ :D

DIS: „Mikši, máš konečně ty fotky?“

Mikši: „Jo mám.“

DIS: „Fakt? Nevěřím... A máš je na flešce?“

Mikši: „Ne... na disku.“

Kuba: „To je velká fleška, pane profesore.“

DIS: „Yes, fain! Díky Kubo!!!“

DIS: „Mikši, zkus svoji velkou flešku píchnout vedle moji malé.“

Roman: „To oni tam mají tak vymyšlené, aby si ,neomrdkali‘ fasádu...“

DIS: „Romčo, no tak...“

Roman: „Tož, nebo jak to chcete teda říct?“

DIS: „Tak *neojebali*, ne?“

DIS: „Předpokládá se, že až Grónsko roztaje, bude tam velké množství nerostného bohatství. Proto Dáni dotují Gróny neskutečným způsobem.“

Kuba: „Aby pouštěli fény na noc.“

DIS: „Kde je v Itálii nejvíce řek?“

Soukal: „V Rakousku.“

(DIS ukazuje na mapě Španělska)

DIS: „Co myslíte, budou lepší podmínky pro rybolov zde, nebo zde?“

třída: „Zde.“

DIS: „Aha, super... A nějak zeměpisně byste to specifikovat nemohli?“

třída: „Vlevo nahoře.“

(Itálie, dostihy)

DIS: „... To oni neřeší. Tam je úplně jedno, jestli dojede ten kůň s jezdcem, nebo jenom kůň.“

Smrk: „Nebo jenom jezdec.“

DIS: „No to asi není možné. Jo to byl vtip! AHA! Sorry Smrku!!! Hahaha! Jo, ten byl skvělý Smrku! Opravdu se ti povedl! Bavíme se všichni!!!“ :D

DIS: „Ví někdo co je UNICEF?“

Roman: „UNICEF, jó, to je něco jako NATO, akorát pro postižené lidi.“

DIS: „Kolik je na Slovensku Slováků?“

třída: „Asi 5 miliónů.“

DIS: „A kolik z toho je Rómů?“

Roman: „250 miliónů!!!“

(Adam řekl něco „moc chytrého“)

DIS: „Adame, já bych ti řekl něco, třeba ,Hovno se klouže‘.“

DIS: „Cos říkal Smrku?“

Smrčka: „Nic... nic.“

DIS: „Ho zabiju stejně. Smrk sem, smrk tam.“

Roman: „A pane profesore, kdy začne doba ledová?“

Petr: „Až Vlasta (NOV) řekne.“

DIS: „Kubo? Dostals už někdy tak kolem desáté dopolední přes držku? Tak dávej bacha.“

DIS: „Smrku, víš, jak dopadneš? Takhle jak ty stromy. Zdechneš.“

DIS: „Toto území bylo hodně podmáčené a bylo k ničemu. Kráva zapadla, Ovce zapadlo. No... Ta ovco zapadlo?“

DIS: „Prezentace bude max. 7 minut. A uděláme to jako v Evropském parlamentu. Když překročíš limit, vypne se ti mikrofon. Tady zavedeme něco jiného. Dostaneš ukazovátkem.“

(Soukal luští křížovku v MF Dnes)

Soukal: „Eskymák je s měkkým nebo tvrdým?“

DIS: „S měkkým krátkým! No tak když si představíš, v jakých podmínkách žije...“

Verča: „Cigáni.“

DIS: „Verunko?“

Verča: „Romové.“

(na začátku hodiny)

DIS: „... Nebo si myslíte, že jste úžasní a skvělí, jak žvaníte? Krása stíhá nádheru, dokonalost sama.“

(poté, co se Dan, Kyslíček a Rudík vrátili na začátku hodiny ze záchodu)

DIS: „Tak jsme se podívali na vyčůrané chlapce.“

DIS: „Kdo byl ve Francii?“ *(zvedá se pár rukou)* „A kdo tam byl u moře?“

Roman: „Já! Já jsem byl v Chorvatsku!“

DIS: „Pan Simkovič teď chodí na hospitaci. ... Na hospitaci, Smrku. Hospitalizovaný budeš ty se svými debilními dotazy!“

DIS: „Proč je z Dánska pod mořem postavený tunel do Švédska?“

Kuba: „Aby jim tam nepršelo...“

DIS: „Jaký je Atlantik?“

Smrk: „Mokrý!“

DIS: „Já jsem tady úplně zbytečný! Tady je tolik chytrých lidí!“

DIS: „Mikši, máš to připravené to Irsko?“

Mikši: „Pane profesore, já jsem myslel, že to po mně nebudete chtít!“

DIS: „Pamatuj si, že nejhorší je, když studenti myslí.“

(poté, co nám DIS pověděl historku o docentovi, který se stal profesorem a za nesprávné oslovení vyhazoval lidi od zkoušky)

Smrk: „Pane doktore, proč mi tady chybí půl bodu?“

Evča: „Au! Ta židle mi urvala vlasy!“

DIS: „Vidiš! Já takové problémy nemám.“

(Andrea se zastává Romana, jenž je zkoušen kvůli nerozhodné známce)

Andrea: „Pane profesore, on má dnes narozeniny, dejte mu dvojku!“

DIS: „Jejky, a to se z toho mám podělat?“

DIS: „Smrku, ty cokoli promluvíš, tak to stojí víc za co.“

Smrk: „No, vím.“

DIS: „To se dívím, že ještě vůbec mluvíš, když to víš!“

DIS: „Co má největší vliv na naše podnebí?“

Souky: „Naše vláda?“

DIS: „Když se potkají dva speciální lidé, tak vznikne velmi specifická dvojice.“

(po výtce, že za jistou pravopisnou chybu v učebních materiálech by jej paní Novotná nepochválila)

DIS: „Na mě nemůže. Já jsem DIS. DIS – a je to vyřešené: DISlektik, DISgrafik... žádný problém!“

(pan profesor končí vyprávění o svých životních osudech)

DIS: „... Takže jsem se vykašlal na Zéland, rozešel jsem se s Novozélandankou a šel jsem do Zlína.“

Nát'a: „Vy jste hovado!“

(výklad o firmě ETA, která přesunula výrobu do Číny)

DIS: „Ale kvalita se drží.“

Kája: „A viděl jste žehličku na vlasy od ETY, pane profesore?“

(výklad o průmyslu Olomouckého kraje)

DIS: „Podívejte se. Jediná oděvní firma, která u nás prosperovala – OP Prostějov. A ti manažeři ji, zdá se, úmyslně položili. My jsme prostě banda debilů.“

(o Moravskoslezském kraji)

DIS: „Není moc děr na světě, ale Bruntál patří mezi ně.“

(na někoho, kdo si čte pod lavicí)

DIS: „Ty si nenápadný, jak já na dětské diskotéce, vole.“

DIS: „Mikši, mě by zajímalo, co to máš za počítač, protože si pořád zapisuješ a pořád tam máš jenom asi 4 písmenka.“

(i takhle se dá oznámit, že se nám to prostě dělat nechtělo :D)

Smrk: „Vážený pane profesore, milá třída. Připravili jsme si pro vás referát o kávě a fair-trade... a to konkrétně na příští čtvrtek 09.05.2013. Prozatím děkujeme za pozornost.“

Eliška: „Pane profesore, já jsem slyšela, že ve Zlatých horách je řeka, která teče do kopce.“

DIS: „Eliško? V čem jedeš? Koho máš z fyziky?“

DIS: „To je zajímavé, že jsem to pouštěl už 20× a každá třída tvrdí, že to neviděla.“

třída: „Si to pouštíte dome, ne?“

DIS: „Jasně, no, když nemám po večerech co dělat, tak si pouštím kazety. Si úplně blbej ne?“

DIS: „Kdo je největší importér paliv na světě?“

Soukal: „Vatikán.“

(Když dostaneme za úkol seřadit seznam firem...)

DIS: „Zajda vybere číslo jedna. Zajda, řekni nám číslo jedna.“

Zajda: „Jedna.“

DIS: „My máme u nás jednu velkou chemičku.“

Roman: „Paní Jeřábkovou? Nevím, jenom hádám.“

...

DIS: „Jinak máme tady i jinou chemičku, ale ta teda mnohem častěji pořádá výbuchy...“

Honza: „Machačiková.“

POM: „Romanovi vyšlo přesně 50 %, pracuje ekonomicky.“

POM: „Inteligentní třída, když nejde vyučující, si zavře. Ale vy jste inteligentní, jen jste si zapomněli zavřít.“

POM: „Co to tam máš? Češtinu? Učíš se z hodiny na hodinu, že?“

POM: „Pánové, jestli hned nepřestanete, dostanete za domácí úkol na zítřek více než jeden příklad!“

POM: „Základní matematické přikázání: Nulou nepodělíš.“

(o výrokové logice)

POM: „Matematik neřekne, že mu vyšla blbost. Matematik řekne, že nastal spor s předpokladem.“

(výrok ve tvaru ekvivalence, jeho převedení na dvě implikace a jeho trojí způsob negace)

POM: „Zívám právě tehdy, když mám nedostatek kyslíku.“

„Jestliže zívám, mám nedostatek kyslíku a jestliže mám nedostatek kyslíku, pak zívám.“

„Nezívám právě tehdy, když mám nedostatek kyslíku.“

„Zívám právě tehdy, když nemám nedostatek kyslíku.“

„Zívám a mám dostatek kyslíku nebo nezívám a mám nedostatek kyslíku.“

POM: „Tu učebnici budeme potřebovat... a to z jiných důvodů než že bych to neuměla.“

POM: „Parabola je oblá křivka. Nikde se o ni nepícheme, že Eliško? Podívej se na tu svoji. To je paskvil.“

(při písemce)

POM: „Kdyby vám NÁHODOU někde někdy vyšlo číslo 1024, tak je to 32 na druhou, ale to fakt jenom náhodou, kdybyste na toto číslo někdy narazili.“

POM: „Adélko, úsečka AB... píšeme takto, bez nějaké tam té... takového tam toho... nevím, jak bych to slušně nazvala.“

POM: „Tak, za první, to ‚bé‘ je index, takže nemusí být jako vrata, a za druhé je to úplný nesmysl.“

POM: „Vidím, že máte ve zvyku nejdřív určit střed a až potom narýsovat kružnici. Ne, že si udělám kružnici a pak hledám díru.“

(nový pojem)

POM: „Kolikaticeúhelník.“

POM: „Písemka dnes nebude, takže úsměv radši do sjednocení, ne do průniku.“

POM: „Tuhle frázi nesnáším. ‚Zapícheme kružítko.‘ Zapíchnout můžete maximálně tak prase.“

POM: „Vřele doporučuji projít si ten příklad. Nezapomeňte na něj, já na něj taky nezapomenu.“

POM: „Do vyhledávače si můžete zadat ‚topologie‘ a zjistíte, že to je něco jiného než věda o topolech.“

Honza: „Paní profesorko, můžu jít na WC?“

POM s nadšením: „Určitě! Jdi. Nejlepší čas. Odejdi. Hrozný člověk toto...“

POM: „ 3×2 je 8, u Smržů. To se potom vydělávají peníze!“

(po vyčerpávajícím maratonu probírání exponenciálních a logaritmických rovnic)

POM: „To je vše, jděte si odpočinout do dalších předmětů.“

(Adamovi bojujícímu s kývajícím se lavicí)

POM: „Víš, proč se ten stůl kýve? Protože má čtyři nohy. Kdyby měl tři nohy, tak se nekýve, jelikož rovina je určena třemi body a přidat tam každý další bod je problém.“

POM: „Verča má taky co napravovat. Logaritme, logaritme, do roka a do dne, že?“

POM: „Tohle, co tu máš, to není trojúhelník. To je fuj.“

Mikši: „Když jste ukazovala na tom velkém trojúhelníku...“

POM: „COŽE? Myslíš jehlan?“

(při sčítání 32^2 a 24^2 – souboj POM počítající z hlavy s Kubovou kalkulačkou)

POM: „Tak Kubo, co ti tam vyšlo?“

Kuba: „4,28.“

POM: No, tak... Já bych řekla, že to bude 1600, že? Po odmocnění 40, děleno 5 je 8. Moc ti to nejde, navíc ti to úplně zhaslo.“

Kuba: „Já jsem to radši vypl.“

POM: „Parabola je uzavřená v nekonečnu, ta tvoje by se uzavřela někde u Kubu.“

POM: „Minule se mě Roman ptal, jestli parabola může protnout řídící přímkou. Může. Ale jinou.“

Mgr. Pavel Dlouhý /DLO/

Fyzika

DLO: „Tak co, chápete to?... Slyšel jsem ANO i NE,... beru to ANO.“

(panu prof. Dlouhému zazvoní mobil)

DLO: „No, tohle kdyby se stalo vám, tak dostanete důtku třídního učitele...“

(Mikši počítá u tabule)

DLO (na nás): „Tak počítejte, počítejte. Chápu, že když máte soupeřit se mnou, tak to předem vzdáváte, ale tady Mikeska je trochu jiný kalibr...“

DLO: „Mně tady svítí ten dataprojektor... si připadám jako na výsledku StB. No nic... Piště si příklad 125 – Měděné vedení troleje tramvaje... byli ste vůbec někdy u výsledku??“

(na začátku hodiny jsme Adama omylem nahlásili, že chybí)

DLO: „Adame, na to že tady nejste je vás docela dost slyšet.“

(při pohledu na plátno)

DLO: „Ta lampa tam blbě stíní. To vypadá jako jablko.“

Verča: „Spíš jako hruška.“

DLO: „Hruška? No to musíte mít doma hrozný hrušky.“

DLO: „Absolvoval někdo z vás bungee jumping? Ne? Tak za domácí úkol do pondělí.“

DLO: „Z minulé hodiny víte, co je to fázový rozdíl. Fázový rozdíl je rozdíl fází.“

(Anička upozornila (značně pozdě) na chybný výsledek, který pan profesor na tabuli napsal)

DLO: „Děkuju za upozornění. Pozdě, ale přece... Vůbec mě to nenaštvalo.“

DLO: „Frekvence nuceného kmitání je určená vlastní frekvencí kmitů... teda vnější silou, už kecám blbosti.“

DLO: „Četl jsem si výsledky té ankety na elektronické žákovské knížce. Velice mě potěšily. Kdybych věděl, že jsem tak dobrý, hned bych šel do soutěže Zlatý Ámos.“

(byla druhá vyučovací hodina a pan profesor u tabule mírně zavrával)

DLO: „Já jsem si toho panáka ráno neměl dávat.“

(v učebně dějepisu, zatímco se ze zadních lavic ozývá hlasitý šepot, pan profesor si se zájmem prohlíží sekury)

DLO: „Jo jo... Konečně to školství bude podle mých představ.“

(řešíme příklad týkající se šíření vlnění prostředím)

DLO: „Rychlost tu sice zadána není, ale většina z nás, předpokládám, mluví ve vzduchu, takže dáme rychlost 340 m/s.“

DLO: „Která veličina se při přechodu vlnění ze vzduchu do vody nemění?“

Natka: „Čas!“

(písempka z fyziky na konci června)

DLO: „Tak, písempka je na 20 bodů. Kdo si myslel, že už má jasnou známku, tak je na omylu.“

Ád'a: „Pane profesore, to už se dělají rozvrhy na příští rok?“

DLO: „Ne Adélo, na minulý.“

DLO: Měli jsme to s klukama vymyšlené, že pojedeme stopem. Z Popradu. Měli jsme dohromady asi 17 korun.

DLO: „Kdyby vám bylo nevolno, tak to hlaste předem.“

(Martin loží po lavici)

DLO: „Rudolfe, mezi těmi lavicemi jsou uličky. Víte, k čemu slouží?“

DLO: „To máte jako O Pejskovi a kočičce, když míchali těsto. Nemůžete smíchat všechny vzorce do jednoho supervzorce.“

DLO: „Tak, rozdejte si písempky, základ je 12 bodů. Tomášovi se omlouvám, zrovna jsem u toho večerel.“

DLO: „Tady se začnou hromadit ty částice tak moc, že to vypadá jak řada na banány. Taky se tam pořád hromadilo víc a víc lidí, až jste nakonec rezignovali a zase byly Vánoce s jabkem.“

DLO: „Tak, od příště kdo nebude mít úkol, dostane trest. A kdo se přizná a přihlásí se, dostane menší trest.“

(Faradayova klec)

Roman: „A stalo by se mi něco, kdybych si to dal na hlavu?“

DLO: „No, musel byste to mít izolované... potom ne... ani myšlenky by se vám neutřídily.“

(DLO opatrně přemísťuje Faradayovu klec, která je nabitá elektrickým nábojem)

DLO: „Nerad bych se infikoval nějakým nábojem.“

(DLO zavadil o drát od myši k PC a zamotal se do něj)

DLO: „Hraboši, to nenávidím.“

DLO: „Romane, dalo by se na tuto otázku odpovědět? Známe-li tyto veličiny...“

Roman: „NE!“

DLO: „No, a proč ne? Protože neznáme...“

Roman: „Odpověď!“

(DLO nakreslil na tabuli elektrický obvod a naznačil do něj i pár elektronů)

DLO: „Jen pro úplnost dodávám, že jsem tam nenakreslil všechny.“

DLO: „Od vaší profesorky třídní jsem slyšel, že propadáte z fyziky. Vaše chyba.“

DLO: „Jaké jste si zvolil měřítko, Jakube?“

Kuba: „No... jeden dílek.“

(DLO natáčí světlo, abychom viděli žárovku)

DLO: „Doufám, že to neurvu, jinak by to bylo na Mikesku.“

(Eva vyprávěla pohádku, kterou říkává svému malému bráškov)

DLO: „A on tomu věří?“

Eva: „Ano.“

Roman: „Já taky!!!“

DLO: „No u vás mě to nepřekvapuje, ale ten zletý bráška už by mohl mít trochu rozum.“

DLO: „Rudolfa asi zabiju, zase kacáte. No, ta žárovka bliká, protože je na vás nasraná.“

DLO: „Tu desku už nikdy nedonesu. Nestojí mi to za to. Rudolf stejně nedává pozor.“

(pan profesor si pochvaluje nové zateplení a nová okna)

DLO: „Když tady byly ty stará okna, tak to vyšlo nastejno, jestli tu něco bylo nebo ne. Teď si sáhněte na topení, takhle horké jste nikdy doma neměli.“

(Květa přišla v půlce hodiny v černobílém pruhovaném svetr)

Květa: „Dobrý den“ :)

DLO: „Dobrý den, Květo... :) Copak, vy jdete za Dopplerův jev?“

DLO: „Od vodiče B se budou ostatní vodiče odpuzovat. Taky se někdy cítíte jako vodič B?“

(Soukymu, který se chystal provést pokus)

DLO: „Tak, tady máte sirky. My kuřáci je neustále nosíme u sebe.“

DLO: „Mirek bude tak laskav, že vám řekne, jestli ,za sebou' je ,sériově' nebo ,paralelně'... Promiňte, že vás budím, Mirku.“

DLO: „Nerad to dělám, ale musím vás pochválit. Písemka dopadla docela slušně.“

(Roman přinesl ze šatny žárovku. Pan profesor ji nechává kolovat.)

DLO: „Ta žárovka vypadá, že je funkční, a bylo by dobré, aby funkční zůstala. Takže když ji Romanovi zničíte, budeme se na to všichni skládat. Taková žárovka s objímkou dneska stojí takových... 12 000 korun.“

Roman: „Pane profesore?! A kde by se to tak dneska mohlo prodat? To myslíte bez žertu, že to stojí tolik?“

DLO: „Jakou hraje napětí roli v elektrickém obvodu?“

Mikší: „Hlavní.“

DLO: „A Oscara za to dostane?“

(odpověď na dotaz ohledně kariérového poradenství a volby seminářů)

DLO: „No já bych vaši kariéru okamžitě nasměroval... “

DLO: „Fotočlánek jste už někdy určitě viděli, rostou nám teď místo pšenice.“

DLO: „Kdybych teď vyhodil tyto dva vodiče a spojil je, tak to zkratuju. Někomu z vás bych to klidně udělal, ale baterce to dělat nebudu.“

(u demonstrační desky s různě tlustými a různě dlouhými vodiči)

DLO: „Čím se od sebe na první pohled liší červený a modrý vodič?“

Evča: „Barvou!“

DLO: „Proud je jako student. Jde vždycky cestou nejmenšího odporu.“

DLO: „To je jednoduchý příklad, obtížnost nula... celá dva... krát deset na mínus patnáctou.“

(uklidňující informace o testu)

DLO: „Víc než patnáct rezistorů v tom schématu nebude, slibuju.“

(pan profesor zkouší zahřát termistor rukou, ale moc se mu to nedaří)

DLO: „Je tady někdo teplejší než já?“

DLO: „Obvykle žijeme v domácnosti s větším počtem lidí. Má někdo to štěstí, že žije sám? Ani já ne.“

(nad nepříliš přesně vypočítaným výsledkem příkladu o množství mědi, která se vyloučí na katodě)

DLO: „Nebudu se přece hádat kvůli několika gramům mědi. I když i ta se dá dobře prodat ve sběrně. To někteří lidé ji kradou v rozvodnách apod., místo aby si ji sami vyrobili, třeba z roztoku skalice modré.“

(pan profesor se podivuje nad tím, že na polonézu se z naší třídy hlásí většinou kluci)

DLO: „Takže Tomáš tančí s Mirkem, Rudolf s Romanem... “

Roman: „Nee!“

DLO: „Tak jakou máte partnerku?“

Roman: „Já mám především vkus!“

(poté, co Natka špatně převedla 132 mg na kg pomocí mocnin 10 a na dotaz, čím chce být, odpověděla, že ekonomkou)

DLO: „Už se těším na další vývoj české ekonomiky. Tam na nějaké mocnině nezáleží. Natož pak na několika gramech. Ono ani ve zlatě to není moc, natož pak v mědi.“

(po chvíli nad zápisem výsledku)

DLO: „My, běžní smrtelníci, s tím souhlasíme, ekonomové ať si říkají, co chtějí.“

(pan profesor vymýšlí a diktuje zadání příkladu)

DLO: „Svírá-li vodič s indukčními čarami úhel 51° , působí na něj o 20 % menší síla než v případě, kdy s indukčními čarami **svírá úhel 69 %**.“

DLO: „Mám tu zdroj napětí, docela vysoký, takže musím být opatrný. Ne jak posledně.“

(při výkladu o magnetismu pan profesor prohlásil...)

DLO: „Vizovice jsou na západ, že...?“

Verča: „Na východ!“

(po chvíli)

DLO: „Vizovice jsou na východ.“

Verča: „Předtím jste řekl na západ.“

DLO: „Já si můžu říkat, co chci.“

DLO: „Kdysi jste se na nižším gymnáziu učili o magnetismu a mělo to to kouzlo, že jste tam nic nepočítali. Já kouzelník nejsem...“

(výklad o elektrickém proudu v plynech)

DLO: „Takže, kdyby nebylo tohohle, nebyla by ani kvantová fyzika, tudíž by nebyly počítače, internet, jaderné elektrárny a vy byste, Romane, seděl tam na tom stromě, na hlavě byste měl kožíšinou čepici, v lepším případě, a ten výmyk byste možná taky udělal.“

DLO: „Kdo dokáže, že má obě ruce levé, nemusí aplikovat pravidlo pravé ruky.“

DLO: „Není to homogenní magnetické pole. Proč? Protože se s rostoucí vzdáleností zmenšuje podle rovnice, kterou jsme si psali včera.“

(pan profesor přišel pozdě do hodiny)

DLO: „... A protože ctím pravidlo ‚čím později přijdu, tím dřív odejdu‘, tak ten příklad budete mít za domácí úkol.“

(poté, co upozoroval, že Mikši s Rudíkem potají hrají piškvorky)

DLO: „Josefe, hrajete piškvorky? Dobře? Tak bychom si je mohli zahrát na tabuli...“

(když DLO kvůli nevydařenému pokusu s žárovkou přinesl cívku s větším odporem, a žárovka se ani poté nerozsvítila)

DLO: „On ten elektrický proud není hloupý. Když tam má velký odpor, tak proč by tam chodil, že.“

(nad příkladem, jehož zadání bylo napsáno slovensky)

DLO: „Je tu někdo, kdo se narodil na Slovensku?“

třída: „Soukal.“

Kuba: „Jo, odkojili ho medvědi.“

(k vyrušujícímu Béd'ovi)

DLO: „Adame, co je?“

Adam: „Nic!“

DLO: „Nevypadáte moc bděle!“

(v prvních laborkách)

DLO: „Mirku, dejte si tu židličku dolů, nejste na báru! Máte štěstí, že jste ještě nebyl poučen o laboratorním řádu, jinak byste už byl postižen... Postižen trestem jsem měl samozřejmě na mysli.“

DLO: „Se sousedem můžete komunikovat na rozumné zvukové intenzitě, která nepřekročí 70 decibelů.“

DLO: „Všichni víte, že otevřeným elektrickým obvodem neteče elektrický proud. Takže vás nemá co nakopat, kromě kantora.“

(pan profesor se značně opozdil)

DLO: „Já jsem myslel, že už budete dávno doma. Ted' už je pozdě, měli jste na to čtvrt hodiny. No však na vysoké uvidíte.“

Ád'a: „A vy myslíte, že tam budu?“

DLO: „Já mluvím taky k ostatním.“

Ád'a: „Pane profesoreee!“

DLO: „Vy jste si začala. Jdete hlavou proti zdi a díváte se.“

DLO: „Dostanete měřicí přístroje, které jsou na první pohled naprosto stejné, vlastně i na druhý, až na výrobní číslo.“

DLO: „Člověk je nahraditelný. Já tu dneska jsem, ale zítra už tu třeba nejsem. A s vámi je to podobné. Ale přístroj není nahraditelný. Ten když se pokazí, tak tu nebude ještě dlouho.“

DLO: „Tak Dane, kolik vás je? Tady je to dobré v té třídě, že se ta služba nemění. Ještě, že jste tady 8 let, že se vás vystřídá aspoň 16.“

DLO: „Pololetní známky jsem vám zapsal do žákovské knížky. Kdybyste se známkou měli problém, můžete se obrátit na slečnu Ostřanskou.“

DLO: „Děcka klííd. Tiše! František počítá.“

**Mgr. Aleš Hába /HAB/
Chemie**

HAB: „Zvonění není znamení pro studenty, ale pro učitele, aby věděli, od kdy začínají učit zadarmo.“

HAB: „Pitomcova konstanta je číslo, kterým vynásobíme výsledek, aby vyšel stejně jako sousedovi.“

**Mgr. Marie Sýkorová /SYK/
Biologie**

(v Č nás paní prof. Novotná učí mluvit bez slovních vycpávek... v biologii to ovšem neplatí =D)

SYK: „Čili vlastně tudíž de facto...“

SYK: „Ty tmavé jehlice jsou vlastně tmavé...“

SYK: „Jalovce hodně píchají, hlavně,... děvčataa...“

(Zajíc se Soukalem si po lavici posílají autíčko)

SYK: „No je to možné? Já tady vykládám o buněčné řiti a ty si tu jezdíš s autíčkem!?“

SYK: „Kdo mi do toho pořád kecá? Ti piškvorkáři, že?“

(na Honzu evidentně nedávajícího pozor)

SYK: „Co si to tam píšeš?“

Honza: „Zápis si dělám, už mám nakreslenou tady tu potvoru...“

SYK: „Dle naklonění k sousedovi je jasné, že jsi piškvorkář nebo loďař. Nebo něco ještě horšího.“

(při pohledu do mikroskopu)

SYK: „No, tak tito jsou poměrně mrtví.“

(rozhovor prof. Sýkorové a prof. Hudce)

SYK: „Tak jestli jsi říkal, že se to tímhle vypínat nemá, tak já to tím vypínám.“

SYK: „Adame, chutná ti dobře? Koleno pod bradou, maková buchta, chybí už jen ty nohy na stole. A klobouk a pistol.“

(po pětiminutovém monologu)

SYK: „... no, ale nevím, proč jsem o tom začala mluvit.“

(zkoušení)

SYK: „Jak se jmenuje samčí pohlavní žláza Ploštěnců?“

Soukal: „Koule.“

SYK: „Tak koho si vyzkoušíme? Někoho kdo bude umět... třeba Aneta Večerková.“

Aneta: „No, tak to jste uhodla teda.“

SYK: „Kdo mi do toho pořád kecá?“

Roman: „No já asi těžko, když jím.“

SYK: „Někoho si vyvoláme.“

třída: „Budeme hlasovat!“

(při výkladu o rybách)

SYK: „Určitě už jste doma byli na Vánoce svědky při bourání kapra.“

SYK: „Tak jaké jsou, Petře, buňky na septech?“

Smrk: „Na septech? Septické... Skeptické...“

Mgr. Kateřina Jeřábková /JER/

Chemie

(naprosto v nečekanou chvíli, při běžném nudném výkladu učiva)

Roman: „Na Soukala by mohl spadnout betonový panel třeba...“

JER: „Nějaký dobrovolník na zkoušení? Ty? Tak póóó.“

Kubík: „Pobavíme se.“

JER: „Já nebo ty?“

Kubík: „No, všichni tady okolo.“

(originální výmluva)

JER: Omlouvám se, ale písemky vám přinesu zítra. Jsou už sice z části opravené, ale já jsem u toho usnula a jak jsem se probudila tak mi ty písemky ze 4 tříd spadly na zem a pomíchaly se a ještě se po tom asi zkrát prošel pes.

JER: „Jaké platí pravidlo při téhle reakci?“

Kuba: „Raskolníkovo.“

(zkoušení a snaha paní profesorky Magdě pomoci)

JER: „Kde se využívá stříbro?“

Magda: „Nevím.“

JER: „Dívala ses ráno do zrcadla?“

Magda se začne upravovat...

(Kyslíček zkoušen u tabule)

JER: „Tak zkus nějakou rovnici.“

Kyslík: „Napsat?“

JER: „A zazpíval bys mně ju?“

Roman: „A už si mě pamatujete?“

JER: „Prosím tě, ukaž mi učitele, který by si tě nepamatoval!“

(při výkladu o druzích oceli a jejich složení)

Anet: „A co je chirurgická ocel?“

Kuba: „Tam se přidávají chirurgové.“

(Verča si hraje s mobilem. Snaha paní profesorky o vliv na nás, je marná.)

JER: „Verčo, já tě vidím.“

Verča: „No a co?“

JER: „Copak Verčo, nepíšeme si?“

Verča: „Ne.“

ULE: „Tomáši, vyfúkni si ten polštář a dávej pozor.“

ULE: „Dane, ticho, tebe se na nic neptám.“

Dan: „Já vám jenom radím.“

ULE: „Honzo, to nemyslíš vážně, schovej to jídlo!“

Honza: „Ale banán už nejde schovat!“

Ostatní

(lyžařský výcvik)

pí prof. Pelcová: „Děcka, pozor, důležité informace k cestě autobusem. Veze nás pan řidič.“

pí prof. Pelcová: „Po příjezdu budete ubytováni na pokojích.“

(začátek každého diktátu)

PIL: „Piš krásně, písmo je tvoje vizitka, je to tvoje legitimace, to jsi TY.“

Rozhlas: „Prosíme majitele auta se státní poznávací značkou ZLI 45-48, aby si auto přeparkoval.“

JUR: Omluvte mě, musím si odskočit.

(logika věci)

KOR: „Kázeňsky jste nejhorší třída. Už pomalu doháníte běčko a to je co říct.“

pí prof. Pelcová: „Budete mít vlastní stan, budete mít vlastní vaříč a budete si ,vlastně‘ vařit.“

(suplovaná hodina španělštiny)

Marek: „Paní profesorko, my se chceme něco naučit.“

ROI: „No, Marku, ty na to vypadáš.“ :D

(hodina se španělským lektorem, supluje prof. Rafaj)

Sergio: „Hello, Ahoj.“

RAF: „Hola, ne?“

RAF: „You will be here, and I will be here or I will be gone?“